

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ του 1915. Ένας άγριος χιονιάς σκόρπιζε την παγωνιά στο λιμάνι του Χερβούργου. Στο ναύσταθμο, επάνω στο καταδιωκτικό «Ποσειδών» — που ήταν ένας σκυλοπνίχτης της κακής ώρας — ένας σαλπικτής ξέσκιζε τον τσουχτερό αέρα με τις χάλκινες νότες του.

Μά την αλήθεια, εκείνες τις ημέρες δεν είχαμε ούτε μιὰ στιγμή ησυχία. Ο υποπλοίαρχος Φρουσάρ, άφέντης και κύριος του καραβιού, έκανε ό,τι του κάπνιζε, σαν παληός κευσάρος. Μ' αυτές τις τρέλλες του, ώστόσο, είχε τρομοκρατήσει τις θάλασσες του Βορρά, σαν να κυβερνούσε κανένα καράβι - φάντασμα.

Από τη ζωή όμως που είχε κάνει στα καινούργια καράβια του στόλου είχε κείνη την καταραμένη λόξα της πάστας. Τά ήθελε όλα καθαρά, μπογιατισμένα, λουστράτα κι όμορφα. Λές και το «Ποσειδών» ήταν καμιά θαλαμηγός για τα καλοκαιρινά ταξιδάκια του προέδρου της Δημοκρατίας.

Μιά μέρα λοιπόν, ο υποπλοίαρχος Φρουσάρ κατρακύλησε από τη σκάλα της γέφυρας και ώρμησε μέσα στο ύπστερο που καθόντουσαν οι ναύτες.

— Γκαργκαριού! Φωνάξτε μου τον Γκαργκαριού!... έκανε.

— Έφτασα! Νάμαι, καπετάνιο!... άπάντησε άμέσως ο Γκαργκαριού.

— Άκουσε!... του φώναξε ο υποπλοίαρχος. Άνοιξε καλά τ' αυτιά σου, κέρατο του διαβόλου!... Τό λοιπόν, σε τέσσερες ημέρες θα φύγουμε για μιὰ περιπολία, για να συναντήσουμε τη μοίρα μας. Έγώ, σ' αυτό τό μεταξύ θα πεταχτώ μιὰ στιγμή νά δω τους δικούς μου, μέσα σε σαρανταοχτώ ώρες, γιατί έχω καιρό να τους φιλήσω. Ο άνθυποπλοίαρχος Καρντέκ θάρθη άπόψε στο καράβι... Τό νού σου λοιπόν. Θέλω να μου κάνετε τό «Ποσειδών» να λάμπη άπό την πάστρα. Γενικό γυάλισμα, λάδωμα παντού και μπογιά, έφθονη λαδομπογιά, άπό τό κατάρτι ως την καρένα. Είμαστε σύμφωνοι; Θέλω μπόλικη λαδομπογιά. Πάρτε δη έχουμε στην άποθήκη. Μην τη λυπηθήτε. Πρέπει ν' άστράφτη τό καράβι, για να μάς καμαρώση ο ναύαρχος, όταν θα συναντήσουμε τό στόλο. Κατάλαβες, Γκαργκαριού; Κατάλαβα, να λές!

— Μάλιστα, καπετάνιο μου!...

— Και τώρα μεταβολή! Έμπρός, μάρς!

Ο Γκαργκαριού είχε μιὰ άδυναμία. Τόν κυβερνήτη του τον έλεγε πάντα «καπετάνιο», συνήθεια παλιά, άπό τόν καιρό που δούλευε πάνω στα ψαράδικα της Ίσλανδίας.

Όταν ο Γκαργκαριού, ο άρχικελευστής, άπόμεινε μόνος στο καράβι, άρχισε να πηγαινόερχεται στη γέφυρα σαν την άρκούδα μέσα στο κλουβί. Ήταν στολισμένος σαν παγώνι, με καινούργια γαλόνια κι άστραφτερά κουμπιά που θάλεγε πως ήσαν άπό καθαρό χρυσάφι. Τέλος, όταν κουράσθηκε πειά να στριφογυρίζη, χτύπησε τό καμπανάκι για τό πρακολητήριο.

Ο Μπιζιέ, ο κελευστής, τσακίστηκε ν' άνεβή στο κατάρτι. Οι ναύτες μπήκαν στη γραμμή. Όλα έν τάξει. Μά μήπως ή «δύναμις» του καραβιού ήταν μεγάλη; Όλοι - όλοι δέκα άντρες!...

— Προσοχή! Παρόντες όλοι! φώναξε ο Μπιζιέ, δίνοντας άναφορά στον Γκαργκαριού.

— Καλά, καλά... έκανε εκείνος. Άκουσε τώρα, Μπιζιέ. Ο άνθυποπλοίαρχος δεν ήρθε άκόμη... Έγώ πάω για είκοσιτέσσερες ώρες στο Τουρλαβίλ για να φιλήσω τη γυναίκα μου. Όσο θα λείπω, τό λοιπόν, βάλτε τους άντρες να μπογιατίσουν τό καράβι... Πάρε όλη τη λαδομπογιά της άποθήκης. Κατάλαβες, Μπιζιέ;

— Κατάλαβα, κύριε άρχικελευστά!...

* * *

Πέντε ναύτες άπό τη μιὰ μεριά και πέντε άπό την άλλη

κρεμόντουσαν επάνω άπό τη θάλασσα για να μπογιατίσουν τό «Ποσειδών». Με τό τραγούδι και τό μάσημα του καπνού, ή δουλειά τραβούσε μιὰ χαρά. Πάνω στο κατάρτι, ο Μπιζιέ, μ' άνασηκωμένα τά μανίκια, πασάλειβε με λίπος τό κανονάκι του καραβιού. Ο Μπιζιέ ήταν καλό καρδος κι άπλοϊκός σαν ένα μωρό παιδί.

Ξαφνικά όμως έσκασε ή μπόμπα. Ο Μπαστιέν, ο διοικος, που μπογιατίιζε τό δεξι πλευρό του καραβιού, άνέβηκε πάνω την ίδια άκριβώς στιγμή που άνέβηκαν και δυό άλλοι μπογιατζήδες, ο Γκοντάρ κι ο Ρουμπλάρ.

— Σώθηκε ή μπογιά μας... έκαναν κ' οί δυό.

— Κ' ή δική μου σώθηκε... φώναξε ο Μπαστιέν.

— Τί λέτε, μπρέ! ούρλιαξε ο Μπιζιέ. Τό πρωί σας την έδωκα όλη! Τί την κάνετε; Την ήπιατε;

— Η μπογιά σώθηκε... έκανε με πείσμα ο Μπαστιέν. Και μιὰ και μάς είπε ο Γκαργκαριού να πάρουμε όλες τις λαδομπογιές της άποθήκης, θα τις πάρουμε!... Θα τις άνακατέψουμε και θα κάνουμε ένα «μίγμα», όπως λένε οί μπογιατζήδες...

— Αυτό να τό βγάλετε άπό τό νού σας!... φώναξε ο Μπιζιέ. Η μαύρη μπογιά είνε για τά σίδερα κ' ή κίτρινη για τό κατάρτι... Άφήστε με ήσυχο με τά άνακατώματά σας!...

— Άκουσε, Μπιζιέ... του είπε ο Μπαστιέν. Μάς δένεις τά χέρια!... Έγώ υποστηρίζω πως με την μπλέ, την άσπρη και τη μαύρη θα κάνουμε σκούρα μπογιά, γκρίζα, αυτήν άκριβώς που μάς χρειάζεται.

Και δίχως να περιμένουν καμιά άπάντη, ο Μπαστιέν και ο Γκοντάρ άνακάτεψαν τις μπογιές, τις έμοίρασαν και ξανάρχισαν τη δουλειά τους.

Τό βράδυ, τό «Ποσειδών» ήταν φρεσκοβαμμένο άπό τό κατάρτι ως την καρένα. Οί άντρες πήραν διπλό συσσίτιο κι όπως ήταν κουρασμένοι, ξάπλωσαν άμέσως κι άποκοιμήθηκαν βαθειά.

Τό πρωί, ένας όμορφος χειμωνιάτικος ήλιος έλουζε όλο τό Χερβούργο. Ο Μπιζιέ, περιέργος, θέλησε να καμαρώση τό καράβι και κατέβηκε στην πρακουμαία.

Μά μόλις έρριξε μιὰ ματιά στο «Ποσειδών» άρχισε να ούρλιάζη και να τραβάη τά μαλλιά του...

— Τί κάνετε, μπρέ κακούργοι, τί κάνετε!...

Τό καράβι ήταν μπογιατισμένο με χίλια δυό χρώματα, σαν να ή-

τανε Άπόκρηες. Τό γκρίζο γινόταν κίτρινο, τό κίτρινο μπλέ, για να σβύση στο άσπρο και να καταλήξη στο κόκκινο. Τό «Ποσειδών» ήταν άγνωριστό. Ήταν σαν εκείνα τά καράβια που βλέπουν στα όνειρά του οί μεθυσμένοι ναυτικοί!...

— Ω! συμφορά μου! στέναξε ο Μπιζιέ. Αυτό δεν είνε καράβι! Είνε φάντασμα!... Μπαστιέν, Γκοντάρ, Ρουμπλάρ, στο πειθαρχείο, γουρούνια. Στο πειθαρχείο...

Έκείνη τη στιγμή, έφτασε ένας ναύτης άπό τό λιμεναρχείο.

— Αυτός ο φάκελλος είνε για τόν κυβερνήτη... του είπε και του έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελλο.

Ο Μπιζιέ τόν στριφογύρισε στα χέρια του, είδε τό βουλοκέρι και τό «έμπιστευτικόν» και συλλογίστηκε τό Ναυτοδικείο.

— Πάει, δεν γλυτώνω τό μουσκέτο... ψιθύρισε άνατριχιάζοντας.

Όταν έφτασε ο Γκαργκαριού, ή φωνές ξεπήδησαν ως τά μεσούρανα

— Μασκαράδες!... μούγγριζε. Μπογιατίσατε τό καράβι σαν άποκρηάτικη μουτσούνα!... Θα πάμε όλοι Ναυτοδικείο!...

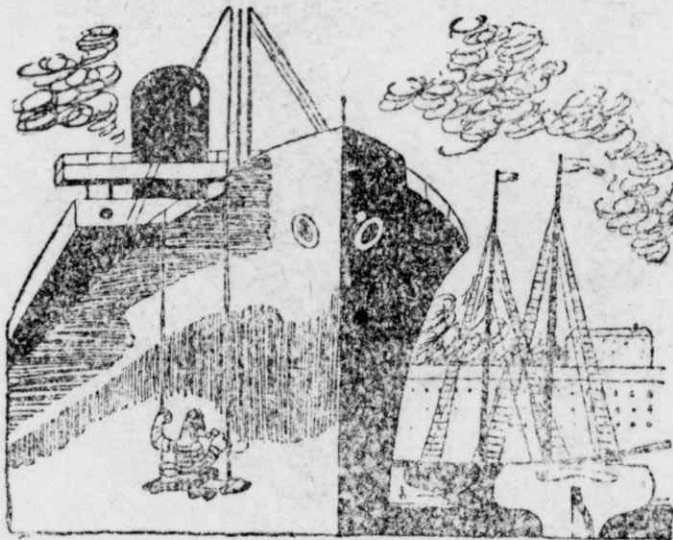
— Μά, κύριε άρχικελευστά, είπατε...

— Σκασμός! Δεν έπιτρέπω άντιλογίες!...

Τό άπόγευμα, όταν έφτασε ο υποπλοίαρχος Φρουσάρ, τό πλήρωμα του καραβιού έξαφανίστηκε στο άμπάρι.

— Χριστός και Πανάγια! είπε ο κυβερνήτης. Γκαργκα-

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο Μπαστιέν μπογιατίιζε στο δεξι πλευρό του καραβιού...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

έπαιξε στο θέατρο, γιατί η μητέρα της και όταν ακομη ήτο εις ένδιαφέρουσαν κατάστασιν έξακολουθούσε να πηγαίνει σ' αυτό. Στο θέατρο μάλιστα τήν έπιασαν οι πόνοι της γέννας και η Βερωνίτσα παρ' όλίγον να γεννηθή στο δρόμο!

Σ' ηλικία τεσσάρων χρόνων η Καίτη Βερώνη έκαμε τήν πρώτη επίσημη εμφάνισή της. Βγήκε στη σκηνή και τραγούδησε σ' ένα ρολάκι το γνωστό μωρουδίστικο τραγούδι «Η κυρά μας ή δασκάλα». Έννοείται τὰ έχασε και η αδελφή της για να της δώση θάρρος της φώναζε από τα παρασκήνια:

— Καίτη, πέστο. Θα σου δώσω καραμέλλες.

Κ' η καραμέλλες έκαναν τήν Καίτη ν' ανακτήση το θάρρος της.

Μά η Καίτη Βερώνη για πρώτη φορά βγήκε στη σκηνή σ' ηλικία έπτά μηνών. Τήν πέρασαν μ' ένα κορροτσάκι κι έκανε το ρόλο μιάς χαριτωμένης μπεμπέκας. Ύστερα έπαιξε στο θέατρο Σμύρνης. Στην Αθήνα έκαμε τήν εμφάνισή της στο θέατρο «Κεντρικόν» με τον «Παπαγάλο». Αυτή μάλιστα και η αδελφή της ανέλαβαν να διδάξουν τα μπαλλέτα και ν' αντικαταστήσουν μιά ξένη χορεύτρια. Έπειτα έπαιξε στο θέατρο Κυβέλης, στο Μακέδο, στην Κοτοπούλη, έκανε τουρνέ στις έπαρχίες, έπαιξε στο θίασο τών Νέων, στο «Θέατρο του Λαού» και από το 1930 συνεργάζεται με τον Κυριακό Ιδού δέ ένα από τα πιο όμορφα ανέκδοτά της:

«Όταν τους έδωσαν για πρώτη «φορά» νούμερα στο έλαφρο μουσικό θέατρο, κι αυτή κ' η αδελφή της, ντρεπόντευσαν να βγούν στη σκηνή με γυμνά πόδια. Γι' αυτό φόρεσαν μακρύνες κάλτσες. Έπειτα όμως πήραν τον άέρα της σκηνής και τράθηξαν τον καλλιτεχνικό δρόμο τους.

Ο κ. Κ. ΔΟΥΚΑΣ

«Ο κ. Δούκας είνε άσφαλώς ένας από τους πιο ευχάριστους ήθοποιούς μας. Ωστόσο δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα έβγαινε στο θέατρο. Γι' αυτό το λόγο τέλειωσε στη Σμύρνη τήν Έμπορική Σχολή με το σκοπό ν' ακολουθήση τα βήματα του πατέρα του, που ήταν άνωτερος υπάλληλος της Γραπέζης Αθηνών. Μά η τύχη δεν το θέλησε. Έτσι ο κ. Δούκας θρέθηκε μιά μέρα στο κόρο του Παπαγιάννη, έπειτα έκανε τουρνέ στις έπαρχίες με το θίασο του Ζάχου Θάνου — Ζαφειρίου, προσελήφθη στο θίασο της Ροζαλίας Νίκα, η οποία ήταν και η πρώτη δασκάλα του. έπαιξε με το θίασο του Δράμαλη και κατόπιν με το θίασο της Ριτσιάρδη και τέλος προσελήφθη το 1931 στην έπιθεώρησι του «Λαού». Σήμερα παίζει στο «Καζινό» κι έχει ένα πλήθος συμπάθειες στον κόσμο τών φίλων του θεάτρου.

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

ρίτσι Γκαργκαριού!.. Που είσαι, μωρέ, να σε κρεμάσω!..

«Ο Γκαργκαριού παρουσιάστηκε μπροστά του σαν βρεγμένη γάτα.

— Έννοια σου, μωρέ και θα δής! τον φοβέρισε ο κυβερνήτης. Θα σε στείλω δεμένο χειροπόδαρα στο Ναυτοδικείο!

«Ο Γκαργκαριού που δεν ήξερε τί ν' απαντήσει, ψιθύρισε δειλά:

— Καπετάνιο, έφεραν ένα φάκελλο... Είνε στο γραφείο σας.

«Ο κυβερνήτης, βλαστημώντας και φτύνοντας, κλείστηκε στην καμπίνα του. Μά σε λίγο πετάχτηκε έξω σαν τρελός.

— Παιδιά μου! Να σας φιλήσω! φώναζε στο πλήρωμα.

Τήν γλυτώσατε μιά χαρά, μασκαράδες!.. Ξέρετε τί είχε μέσα αυτός ο φάκελλος; Μιά διαταγή να καμουφλάρουμε το καράβι, με κάθε τρόπο, μ' ό,τι έχουμε! Το λοιπόν, τα καταφέρατε όμορφα και γι' αυτό σας κερνώ από μιά μπουκάλα κρασί. Και τώρα, μεταβολή!.. Έμπρός, μάρς!..

Το πλήρωμα μαζεύτηκε στο υπόστεγο τρομαγμένο.

— Τι έπαθε; ψιθύρισε ο Μπαστιέν.

«Ο Γκαργκαριού κούνησε περίλυπα το κεφάλι του.

— Πάει ο καπετάνιος μας! ψιθύρισε. Θα του έστριψε!..

Κ' ήταν τόσο καλός!..

Τήν άλλη μέρα, ωστόσο, έμαθαν ότι καμουφλάρωμα θόπη να κάνης ένα καράβι άγνωριστο για να μη το γνωρίζουν οι έχθροι συναντώντας το στο πέλαγος.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

σαράντα φωτογραφίες της Καίτης Κίγκ, αυτής της μεταψυχικής γυναίκας, σ' ένα σωρό διαφορετικές στάσεις. Τις φωτογραφίες αυτές τις δημοσίευσε στο Δελτίο της Έταιρείας τών Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου.

Το πιο περίεργο όμως εκτόπλασμα είνε η Ίνδη πριγκήπισσα Φρυγία, τήν εμφάνισι της οποίας έπέτυχε ο δόκτωρ Νόρτμαν στην Καλκούττα, χάρις σ' ένα «μέντιουμ» που το είχε πάρει μαζί του από τήν Αγγλία. Η πριγκήπισσα Φρυγία παρουσιαζόταν πάντα στην είσοδο του έξοχικού σπιτιού του, συνοδευόμενη από έναν μικρό μαύρο υπηρέτη που κρατούσε στα χέρια του έναν άσημένο δίσκο με δυο δοχεία: στα δοχεία αυτά η Φρυγία είχε τα μυρωδικά της. Η νυχτερινή αύρα άνέμιζε ανάλαφρα το πράσινο «σαρί» της, το πέπλο της... Ο δόκτωρ Νόρτμαν στάθηκε πιο τυχερός απ' όλους τους συναδέλφους του. Η Ίνδη πριγκήπισσα του έπέτρεψε να κόψη μιά μπουκλα από τα μαύρα μαλλιά της. Τα μαλλιά αυτά σήμερα βρίσκονται στο «Μεταψυχικό Μουσείο» του Λονδίνου κ' είνε πασίγνωστα ως «η μπουκλα του Νόρτμαν».

Η ύλοποίησης της πριγκήπισσης Φρυγίας γινόταν πάντοτε με τήν εμφάνισι πρώτα μιάς άσπρης φωτεινής ζύμης που είχε το σχήμα ενός κερασιού.

Αυτά λοιπόν είνε τα σπουδαιότερα μέχρι σήμερα εκτοπλάσματα. Έρχονται άρα γε από το υπερπέραν; Ο πνευματισμός θρίσκειται ακόμα στα πρώτα του βήματα, όπως ήταν η άστρονομία στην αρχαιότητα.

ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

ματος χάριν του πύργου του Σταίγκκεσερ, επειδή οι υπηρέτες άνοιξαν σφοδρόν πυρ έναντίον τών ληστών, εκείνοι χρησιμοποίησαν τους χωρικούς ως ζωντανές άσπίδες. Και έτσι κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, να τον λεηλατήσουν και να τον παραδώσουν στις φλόγες.

Πιο δραματική όμως ήτο η είσοδή τους στον πύργο του Στονχάιμ. Οι υπηρέτες του πύργου επί μιά όλόκληρη νύχτα τους κατάβρεχαν από τις επάλξεις με ζεματιστό λάδι και λυωμένο μολύβι. Μά όταν οι ληστές κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, αυτοί οι ήρωικοί υπηρέτες δολοφονήθηκαν με τα ίδια φρικώδη μέσα της άμύνης των.

Αυτή η βασιλεία τών ληστών κρατησε ως τις αρχές του 1811. Τότε όμως παρουσιάστηκε ένας τολμηρός άθής, ο οποίος έξήγειρε τους χωρικούς έναντίον τους και τους παρώτρυνε να έξοντώσουν τους ληστές. Πρώτος δέ αυτός έδωσε το παράδειγμα, σακίζοντας με το όπλο του τα κεφάλια τών ληστών οι όποιοι τον έπεσκέφθηκαν για να του κλείσουν μιά και καλή το στόμα. Και πράγματι οι χωρικοί δεν άργησαν να τον μιμηθούν. Έκρηυξαν έναν έξοντωτικόν πόλεμον κατά τών ληστών. Στις 24 Οκτωβρίου δέ του 1804 ο άρχηγός της συμμορίας τών «Κόκκινων προσωπιδοφόρων» συνελαμβάνετο μαζί με τα περισσότερα μέλη της έγκληματικής σπείρας του. Όλοι κατεδικάστησαν φυσικά στο μαρτύριο του τροχού. Και πράγματι ο δήμιος τους τσάκισε το σώμα και ι' άφησε κατοπι να το καταβροχθίσουν τα πεινασμένα κοράκια.

Αυτό το τέλος είνε η πρώτη ώργανωμένη συμμορία, η όποία τρομοκράτησε πάνω από δέκα χρόνια τήν περιοχή τών γαλλογερμανικών συνόρων.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

ένα συνατό χτυποκάρδι.

— Η μάνα μου! Μ' έκάλεσε η μάνα μου!... Έρχομαι, μάνα, έρχομαι!..

Πήδησε άπάνω γρήγορα-γρήγορα.

Έκανε το σταυρό της μπρός στα εικονίσματα και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

— Συχώραμε, Θεέ μου, Παναγία μου!

Βγήκε ύστερα στο δρόμο, έφτασε τρεχάτη στα βράχια της άκρογυαλιάς και πήδησε κάτω.

Τα μαύρα νερά άναταράχτηκαν, πλατάγισαν και στρώσανε πάλι σαν μαύρο, πελώριο σάβανο.

Μονάχα τα κυματάκια κρυφομιλούσαν με τήν άκρογυαλιά, σαν να κλαίγαν μιλώντας, σαν να θρηνούσαν...

ΤΕΛΟΣ